

[Carsten Raft.]

med Mindretallets stilfærdige og fornuftige Ræsonnement — hvordan er det, det siger:

„Madlavning, Rengøring og Barnepleje er af den største Betydning for de unge Piger, saavist som, disse senere som Hustruer og Mødre i smaa Hjem, hvad enten de i Øjeblikket er beskæftiget ved Husholdning, Kontor eller Fabrik, vil blive nødt til at interessere sig for Husgerning i dens elementære Former.“

Det er saa selvfølgeligt, saa det er underligt, at det er et Mindretals Standpunkt. Jeg er ligesom det ærede Medlem Hr. Bomholt taknemmelig over, at Ministeren har fulgt Mindretallet og bestemt, at Husgerning kan være Hovedfaget. Jeg tror, vi skulde gaa saa vidt, at vi siger, at Husholdning skal være Hovedfaget.

Værst synes jeg, at Løsheden viser sig ved Tilsynet. Der er vel herhjemme en 300—400 Købstæder og bymæssige Bebyggelser og antagelig et Par Hundrede store Landkommuner, som man maaske kan regne med vil gaa ind under Loven. Det vil sige ca. 600 Skoler, og de skal ledes af 6 000 Skolenævnsmedlemmer, usagkyndige og sagkyndige mellem hinanden, og de sidste er maaske de værste, fordi de repræsenterer alle mulige Undervisningsdoktriner og Retningslinier. I Hænderne paa disse 6 000 lægges Linien for Ungdomsskolen og dens Skæbne. Jeg tror, det bliver noget Roderi.

Statskonsulenten i Ungdomsundervisningen har Tilsynet med Undervisningen, men han har jo nok at gøre med de andre Skoleformer, han ogsaa skal have Tilsyn med. Den tidligere Paragraf om at forsyne ham med Hjælpere er udgaaet, og han har ingen som helst Myndighed. Jeg vilde tro, at det var nødvendigt allerede nu ved Lovens Vedtagelse at forsyne ham med Hjælpere. Jeg tror, der maa gives ham fuld Myndighed til at forlange en bestemt Linie gennemført og Mulighed for at tage Statstilskuddet fra den Skole, som ikke vil indordne sig under Reglerne.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Bomholt, tror jeg det var, i, at Nævnene er rigtig store, og jeg vil i denne Forbindelse spørge den højtærede Minister om, hvad der menes med, „at to Medlemmer skal vælges efter Regler, der fastsættes af Undervisningsministeren af de i Kommunen virkende af Undervisningsministeren godkendte Landsorganisationer, der virker i Ungdomsundervisningens Tjeneste“. Jeg vil gerne høre, hvad det er for mystiske Organisationer, og hvis det er for svært at svare paa, kunde vi jo eventuelt lade dem

glide ud — der er jo i Forvejen for mange, saa det var nok en meget god Maade at klare det paa. Men naar de nu er der, maa de i hvert Fald nøjagtigere defineres. Jeg tror altsaa, vi maa have en lidt fastere Ledelse, som har Mulighed for at gribe ind med Myndighed. Vil man Maalet, og det vil man her, saa maa man ogsaa ville Midlerne.

Bestemmelserne om Undervisningen — de staa i § 3 — er i Tendensen helt rigtige. Hovedfaget skal være en praktisk betonet Undervisning. Det er rigtigt. Erfaringerne fra Ungdomslejrerne fortæller os, at det fanger de unges Opmærksomhed langt mere end Skolefagene. Igen er det Gentagelsen, der er det farlige, og som man skal undgaa. Øvelserne i Regning og Tegning skal være hentet fra Dagliglivet, det skal være Dagliglivets praktiske Regning og Tegning; det tror jeg ogsaa er rigtigt. Men det bliver nødvendigt efter min Opfattelse, at Folketingsudvalget faar lidt mere Besked om, hvad der menes med en praktisk betonet Undervisning. Der skulde jo dog gerne sættes en 25 000 unge i Gang og anvendes en 600 000 Kr., saa det er i hvert Fald rimeligt, at det Udvalg, der beskæftiger sig med Tingene, faar nøjagtig Besked om, hvad det drejer sig om.

Det bestemmes i Lovens sidste Paragraf, at Loven skal til Revision i Rigsdagssamlingen 1951—52. Det tror jeg er for sent. I det store og hele betragter jeg Loven som et Forsøg, og hvis Forsøget mislykkes og nye Veje skal drøftes; er det for sent at gøre det om 10 Aar. Man regner i Regelen med, naar en helt ny Institution skal skabes, at man skal have en 2—3 Aar til at arbejde med Tingene og forsøge sig frem; saa har man sine Erfaringer og er naaet frem til Afklaring. Med Ungdomslejrerne gik det faktisk saaledes, at vi i 2—3 Aar eksperimenterede og vandt Erfaringer og led Skuffelser, og saa kom vi i Enstemmighed her til Rigsdagen med den Lov, som vi efter de 2—3 Aars Forsøg mente var den rigtige. Ingen af os drømte, selv paa dette meget vanskelige Omraade, om, at der skulde 10 Aar til at foretage et saadant Forsøg. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister, at han med Udvalget drøfter Muligheden for, at Revisionen allerede sker i Samlingen 1945—46.

Det er mit Haab, at de forskellige Betragtninger, som jeg har gjort gældende her, vil blive forstaaet, saaledes at vi kan naa frem til en Lov, som ikke alene har vor principielle Tilslutning — hvad dette Lovforslag allerede har —, men ogsaa ved sit